

Újra együtt a csapat 2023.03.03.

Szerző Administrator

2023. március 30.

Utolsó frissítés 2023. március 31.

Idén került volna sor az Uzoni Református Egyházközségben a húszadik színdarab bemutatására, ha a vírusjárvány nem szakította volna félbe a folyamatot, így a tizennyolcadikra kerülhetett sor. Ez viszont önreflexióra is készítette a szervezőket, a rendezőket. Szükséges-e ez a kemény munka, illetve idő- és energiabefektetés, az egyházközség-lelkipásztori család feladata-e a közművelődés ápolása? Látva a lelkes színjátszó csoportot, az előadáson nagy számban részt vevő nézőket, kétszázharmincan, a felelet is adódott a feltett kérdésekre: igen, nagy igény van rá, tehát szükséges továbbra is a közösségteremtő és ápoló tevékenységet folytatni! Így már januárban elkezdődött a megszokott folyamat, a színdarab és a szereplők kiválasztása, a színjátszó csoport összehívása. Az elmúlt két év sok változást hozott. Voltak olyan régi szereplők, akiket kikísértünk a temetőbe, olyanok is, akik már idős koruk miatt nem tudták vállalni a szereplést, így a színjátszó csoport idős tagjainak a létszáma megcsappant. A csoport tagjai változtak, bővült a társulat, most tízen- és huszonévesek, 40-ek, 60-ok, 70-ek. -Ungváriné Szakács Judit tiszteletes asszony vall arról, hogy hogyan állt össze a színdarab: Általában a szereplők létszáma is alakítja, hogy milyen előadás fog születni. A színdarabot kiválasztjuk, viszont kénytelenek vagyunk saját képünkre formálni azt. Olyanformán írjuk át, hogy mindenki megszólalhasson benne, valamint lényeges az is, hogy a bő egy hónap próbaidőszak alatt megszülethessen belőle az egy és fél órás előadás. Bármilyen legyen is az adott mű, igyekszünk mindig belecsempészni értékes, hitet erősítő, nemzetiségmegtartó, reményt ébresztő gondolatokat. A próbákat mindig a gyülekezet imatermében kezdjük, az előadás előtt egy jó hónappal. Két-három olvasópróba után máris indul a mozgás, illetve a koreográfia. Az utolsó héten vonulunk át a kultúrotthonba, és ott történnek az utolsó simítások. A színdarab fontos része a zenei aláfestés, éneklés. Az idén Csiky Gergely: A nagymama című műve ihlette A Nagynéni II. címen előadott színdarabot! Az öt hét próba után március 3-án került sor a színdarab bemutatójára.

Ungvári Barna András lelkipásztor a Zsidókhoz írott levél 10-ik részének 35-ik versével köszöntötte az egybegyűlteket, majd felgördült a függöny „Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van.” Az időnként szünni nem akaró taps jelezte, hogy értő és érző hallgatóságra talált a színdarab üzenete. Bordás Enikő polgármester asszony köszönte meg az újabb fergeteges előadást és átadta a Polgármesteri Hivatal ajándékát a színjátszó csoportnak. Az egyházközség méltató emléklapjait a lelkipásztor osztotta szét a lelkes színjátszóknak és kitartásra biztatta őket.

- Az idei előadás a múltra való visszatekintés is volt, hisz húsz éve, hogy a református dalárda és nőszövetség megszervezte az első kosaras bált, amelyen az akkori dalárda is fellépett. Népdalokat, katonadalokat, illetve nótákat énekeltek. Ez volt a kiindulási pont, innen volt a fejlődés évről évre. Mindig többre és igényesebbre törekedve születtek meg az előadások. Természetesen a kezdő csapat tagjai idősödtek, évről évre fogyatkozott a társaság, de mindig sikerült fiatalokkal, középkorúakkal, lelkes tagokkal pótolni. A kezdő csapat tagja volt Szabó János és Szabóné Szakács Margit, akik idős koruk ellenére megtisztelték a színjátszó csoportot és eljöttek az előadásra, hisz a 2020-ban bemutatott Szép nyári nap című színdarabban még szerepeltek. – Olyan családból származunk, olyanban nevelkedtünk, ahol a szülők is szerették, szívvel-lélekkel művelték és támogatták a helyi kulturális mozgalmat – nyilatkozta Szabóné Szakács Margit, aki a helyi református nőszövetség elnöke. Ezt a szellemet ápoltuk továbbra is a férjemmel családunkban. Arra törekedtünk, hogy kivegyük részünket a település mindenkori közéletéből. A színjátszó csoport ezt a több évtizedes munkát köszönte meg s habár a házaspár mozgása nehézkessé vált, mégis a színpadra invitálta, hogy mindenki újra láthassa, és fergeteges tapssal köszönje meg a sok befektetett energiát, időt, a felejthetetlen élményeket! A kezdeményezésükre elénekelt Kalmár Pál és Seress Rezső dal, a Szeressük egymást gyerekek sok szembe könnyeket csalt. -Mi az áldása ennek a tevékenységnek? Legyen itt a szereplők vallomása: - Számos érzés, gondolat kavarg bennem. A legerősebb mindezek közül mégis a szeretet, amely körülvev ezen idő alatt, s mely által több lettem, mint voltam. Az összetartás, amely összeköt úgy diákokat, mint nyugdíjast, egyetemistát, háziasszonyt, munkást, édesapát, hajadont és még sorolhatnám! Az öröm a soron következő, hiszen mindenki jókedvűen érkezik a próbákra, ha mégsem, akkor közben biztosan jókedvű lesz, hisz annyira egymásra hangolódunk percek alatt. Ezt követi az optimizmus, hogy biztosan minden jól alakul és úgyis úgy lesz, ahogy lennie kell. A lelkesedés, hogy mindenki próbálja a legjobban csinálni, a maximumot hozza ki magából. A büszkeséget is kiemelném, mert úgy gondolom, hogy mindannyian büszkék vagyunk arra, hogy ezen csapat tagjai lehetünk. Végül, de nem utolsó sorban a spontaneitást említeném, mert valljuk be, nem mindig a leírt, betanult szöveget mondja el az ember, sem a próbák alatt, sem a színpadon, az előadás közben. Mindezekért a miénk minden egyes pillanat, mert mi alakítsuk, mi formáljuk, együtt! A rendezők és a szereplők. A pillanatok, a beszélgetések, a lépések, a nevetések, az örömkönnök, a lámpaláz, a félelemérzet, hogy: "Mi lesz, ha elrontom?!" Mind a MIÉNK! A közönségünk mindig szeretetteljes, figyelmes. A visszajelzések mind arra buzdítanak, hogy folytassuk, hisz igény van rá, a szórakozásra, az együtt eltöltött időre, ezáltal úgyis mindenki nyer: a színjátszó csoport minden tagja és a közönség is! Végül Váci Mihály szavaival élve buzdítanék mindenkit, aki szeretne kis csapatunk tagja lenni, hogy jöjjön, „játsszon" velünk, mert ide tartozni nagyon jó! A találkozások feltöltöttek, erőt adnak, a folytatásra sarkallnak: „Nem elég jóra vágni: a jót akarni kell! És nem elég akarni: de tenni, tenni kell.” -gondolja Török Tamara.

- Málnási Ferenc Attila szerint :-Nyelvünk, kultúránk színes gazdagságának művelése! Érdekes értékes szókincsünk használata, értelmezése! Megismerjük közösségünk értelmét, értékét egymásban. Kiderül, hogy mindenkire szükség van: kapusra, szobalányra, a gyermekekre, a felnőttekre, az idősekre egyaránt! Iskolás, munkás, nyugdíjas, varró, díszlettervező, ötletgazda, tánc, koreográfia, informatikus, programkezelő, berendező, cukrász, süteménykészítő, szeretetvendégség előkészítő, takarítók (előadás előtt és után). Meghatározóak voltak a próbák után a beszélgetések, életpaszlatok, filozofálások! Egy kihívás! Időt szakítani a próbákra, eltűrni

saját és mások hóbortjait, kacagni, táncolni, álmodni, énekelni, egyszerűen jól érezni magunkat a bőrünkben! Értékelni azt, hogy egy betanító elképzelésére, megszólítására, kérésére, pont annyian gyűltünk össze, amennyire szükség volt! Mindenki ott volt, aki nem csak álmodóként, elméletben szeretett volna a színjátszó csoport tagja lenni, hanem megtette az első lépést és részt vett. Az előadás úgy sikerült, amilyenek mi vagyunk, nem profik, hanem önmagunkat adva. Az időnkben szántunk egymásra és a közönségre! Gondolom korábbi tanítóink, útbaigazítóink is benne voltak lépéseinkben, mozzanatainkban! Nekem egy élmény volt mindenkivel találkozni! Isten áldjon mindnyájunkat! - A középnmzedék tagjaként Török Dóra így vall: - Én azt hiszem, hogy két év kiesés után mindenkinek sikerélményben volt része. Köszönöm a lehetőséget, a sok együtt töltött percet. Szeretném megköszönni a tiszteletes asszony türelmét és kitartását, hogy rövid idő alatt betanította a színdarabot, melyet nagy szeretettel adtunk elő. A társulat nevében jó egészséget kívánok neki, hogy még számos éven át tudja ezt folytatni. Az ő szavaival élve elmondhatom, hogy a betanult színdarab a közönségé, de a próbákon töltött idő az a miénk marad. Minden alkalom felejthetetlen élményt nyújtott, nagyon jó együtt lenni, már egy nagycsaláddá formálódtunk! - Számomra a színjátszó csoport a második családot jelenti! A színjátszó csoport a kikapcsolódás és a szórakozás a nehéz hétköznapiakban. Amikor ott vagyok, a közösségben feltöltődök, és jól érzem magam, de fejlődök is. Jó érzéssel tölt el, amikor az idősebbektől tudok tanulni, és együtt tudunk egymásnak segíteni és jobbra tenni az előadást. -osztotta meg érzéseit Szabó Tímea Mónika ifjú. - Benedek Irén három fia közül, kettő tagja a színjátszó csoportnak: - Ennek a csoportnak tagjaként egy nagycsaládban éreztem magam mindenkit elfogadva hibáival együtt, mert senki nem tökéletes én sem, tanultam valamit mindenkitől. Ami a „színjátszást” illeti belebújni más bőrébe és átélni azt a szerepet egyszerűen egyedi . Boldog lenni, ideges, meglepett, mérges, komoly, izgatott hogy minél jobban teljesíts nem csak másoknak hanem saját magadnak, add át azt az üzenetet amit a szerep kíván felfoghatatlan öröm. „ Együtt lenni Isten áldása!" Ungvári Barna András lelkipásztor